

Ἡ Κωνσταντία, θέλουσα νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν πρῶτον ὄρον, — ἀλλὰ νομίζουσα ὅτι θὰ ἡτίμαζε τὴν μνήμην τοῦ συζύγου της, ἂν ἀπέδιδεν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Ριχάρδον τὰ χρήματα, ὡς κλαπέντα, — ἐσκέφθη ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐξοικονομήσῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, μετρούσα τριακόσια ἀργυρὰ μάρκα εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς τοῦ Κιστερκίου· ἀλλ' οὗτος ἡρνήθη, εἰπὼν ὅτι δὲν δύνανται νὰ προσφέρῃ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Χριστοῦ, ἢ μόνον προσφορὰς ἀγνὰς ἀπὸ πάσης ἀνθρωπίνης ἀδικίας. Ἐπὶ τέλους, ἐξοικονομήθη τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ Ἑρρίκος ἐτάφη, ἐντὸς σοροῦ ἐκ πορφυρίτου, ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ Πανόρμου, ἔνθα νῦν περιμένει τὴν θείαν δίκην.

Ὁ δεῦτερος ὅρος ἐξετελέσθη ἀπροσκόπτως, καὶ ὁ Φρειδερίκος ἔλαβε τὴν τῆς βασιλείας περιβολήν.

Μετὰ δὲ τὴν τακτοποίησιν τῶν τοῦ βασιλείου, ἡ Κωνσταντία ἀπέθανε τὴν 25 Νοεμβρίου 1198, καταλιπούσα ἀσυνέτως τὸν κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἀναγορευθέντα Πάπαν Ἰννοκέντιον τὸν Γ' κηδεμόνα τοῦ υἱοῦ της καὶ ὀρίασα — ὅπως ἀφαιρέσῃ πᾶσαν πρὸς ἀρνησιν πρόφασιν — ἐτησίαν αὐτῷ ἐπὶ τούτῳ ἀμοιβὴν 30 000 ταρίων¹.

Δὲν θὰ ἀφηγηθῶμεν ἐνταῦθα πῶς ἐχρήσατο ὁ Ἰννοκέντιος τῆς ιδιότητος αὐτοῦ ὡς κηδεμόνος τοῦ Φρειδερίκου, ὅπως ἀφαιρέσῃ αὐτῷ μέγα μέρος τῶν ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Ζ' δωρηθέντων εἰς τοὺς ἱππότητας τοῦ τιμαρίων, ἰσχυριζόμενος ὅτι ταῦτα ἀνῆκον εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Καρόλου καὶ τῆς κομήσεως Μαθιλλδης τῇ ἐκκλησίᾳ γενομένης δωρεάς.

Δὲν θὰ ἀφηγηθῶμεν πῶς μετὰ τὴν ἡττάν τοῦ Γερμανοῦ Μαρκοβάλδου, θελήσαντος νὰ κατακτήσῃ τὴν Σικελίαν, ἐπλαστογράφησε διαθήκην Ἑρρίκου τοῦ Ζ', φέρουσαν μεταξὺ τῶν ἄλλων αὐτῆς διατάξεων καὶ τὴν ρητὴν πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Φρειδερίκου ἐντολὴν ν' ἀναγνωρίζῃ τὸ βασίλειον ὡς ἀνῆκον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς ταύτην ν' ἀποδιδῇ αὐτὸ ἀποθνήσκων ἄτεκνος. Δὲν θὰ ἀφηγηθῶμεν πῶς, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ βασίλειον κατὰ τὸν Γερμανὸν, προσεκάλεσεν ἀσυνέτως τὸν Γουαλτιέρην Βρένναν, σύζυγον τῆς Ἀλβινίας, θυγατρὸς τοῦ Ταγκρέδου, ἀποφυλακισθείσης, ὅστις θὰ ἤρπαζε βεβαίως αὐτὸ ἀπὸ τοῦ νεαροῦ Φρειδερίκου, ἂν μὴ ἀπέθνησκε τραυματισθεὶς καιρίως ἐν τινι ναυμαχίᾳ κατὰ τοῦ κόμητος Διοπόλδου παρὰ τὴν Σάμον· οὐδὲ πῶς ὁ Φίλιππος, θεῖος τοῦ Φρειδερίκου, ἀντὶ νὰ προστατεύσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνεψιῦ του ἐν Γερμανίᾳ, ἔλαβε τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα ἐν Μαγεντία, ἐνθ' ἑτέρα μερίς ἔστεφεν αὐτοκράτορα τὸν δούκα τῆς Ἀκυτανίας Ὁθωνα ἐν Ἀκυισγράνῳ.

Δὲν θὰ ἀφηγηθῶμεν πῶς ὁ Φίλιππος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Φιλίππου, ἐξεδίωξεν ἐκ Κολωνίας τὸν Ὁθωνα, βοηθούμενον ὑπὸ Ριχάρδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, καὶ πῶς μετ' οὐ πολὺ δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος τοῦ

Βίττελσπαχ, εἰς δὲν ἡρνήθη νὰ δώσῃ ὡς εἶχεν ὑποσχεθῇ, τὴν θυγατέρα αὐτοῦ σύζυγον, κατέλιπε τὸν Ὁθωνα ἀνενόχλητον κύριον τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἀρκούμεθα μόνον ἀναφέροντες ὅτι ὁ Πάπας, ὅστις ἐσκέπτετο μόνον τινὶ τρόπῳ νὰ καλύσῃ τὴν συνένωσιν τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως μετὰ τῶν Κρατῶν τῶν Γερμανῶν αὐτοκρατόρων, συνήνεσε, πρὸς βλάβην τοῦ Φρειδερίκου, διὰ τῆς συνθήκης τῆς Σπίρας, νὰ στέψῃ τὸν Ὁθωνα ἐν Ρώμῃ.

Οὗτος κατελθὼν διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Τρέντου εἰς Ἰταλίαν, ἐστέφθη βασιλεὺς ἐν Μεδιολάνῳ καὶ αὐτοκράτωρ ἐν Ρώμῃ.

Μεθ' ὃ ἐξεδήλωσε τὰ κατὰ τοῦ Ποντίφικος αἰσθημάτα του, ἀρνηθεὶς νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ τὴν κληρονομίαν τῆς κομήσεως Μαθιλλδης, καὶ ἐξεστράτευσεν πρὸς κατὰκτησιν τῆς Σικελίας.

Ὁ Ἰννοκέντιος, ἐν ἐλλείψει ὄπλων, κατέφυγεν εἰς τοὺς ἀφορισμούς. Τόσον δ' ἰσχυρὰ ἦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ μέσα ταῦτα, ὥστε οἱ ἀρχιεπίσκοποι τῆς Μαγεντίας, τοῦ Τρέβερι καὶ τῆς Θυρίγγης, ὁ βασιλεὺς τῆς Βοημίας, ὁ δούξ τῆς Βαυαρίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν τῆς αὐτοκρατορίας βαρόνων, ἐπαναστατήσαντες, συνεμάχησαν μετὰ τοῦ Φιλίππου Αὐγούστου κατὰ τοῦ Ὁθωνος καὶ συνελθόντες ἐν Βαμβέργῃ ἐκήρυξαν αὐτὸν ἑκπτώτον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου, ἀναγορεύσαντες ἀντ' αὐτοῦ αὐτοκράτορα τὸν Φρειδερίκον.

Ὁ Ὁθων, ἐγκαταλιπὼν πάντα τὰ ἐν Ἰταλίᾳ σχέδιά του, ἐπανῆλθεν ἀμέσως εἰς Γερμανίαν.

Ὁ Ἰννοκέντιος δὲν ἐπεθύμει βεβαίως νὰ ἴδῃ τὸν Φρειδερίκον ἀναμιγνυόμενον εἰς τὰ τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἀλλὰ τότε δὲν εἶχε τι καλλίτερον νὰ ἀντιτάξῃ εἰς τὸν Ὁθωνα, καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ συχνάκις δὲν πράττει τις ὅ,τι θέλει, ἀλλ' ὅ,τι δύναται.

Ἄλλως τε εἶναι βέβαιον ὅτι αὕτη ὑπῆρξεν ἡ μόνη περίστασις, καθ' ἣν οἱ Γιβελλῖνοι ἔλαβον τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας κατὰ τῶν Γουέλφων.

Ὁ δὲ Φρειδερίκος, καταλιπὼν τὴν Νεάπολιν, ἀπῆλθεν εἰς Γένουαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀκυισγράνον, ἔνθα ἀνηγορεύθη βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων. Ἐν τούτοις ὁ Ὁθων, ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Φιλίππου Αὐγούστου βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἀφίκετο εἰς τὴν γέφυραν τῆς Βουβίνης, μεταξὺ τῆς Λίλλης καὶ τῆς Τουρναι, ὅπου τὴν 27 Ἰουλίου 1214 ὑπέστη τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην ἡττάν, μεθ' ἣν ἀπελπισθεὶς ἀπεσύρθη εἰς τὸ φρούριον τοῦ Χαρτσβούργου, ἔνθα, θρηνῶν τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ, κατέστρεψεν ἐν μετανοίᾳ τὸν βίον.

Ὁ Ἰννοκέντιος, ἀσθενήσας βαρέως, ἀπέθανεν. Ὑπῆρξεν ἀνὴρ ἐκ τῶν λογιστῶν, βαθύς νομικὸς καὶ φίλαρχος. Ἡ παπασὺνὴ αὐτοῦ εἶναι διάσημος διὰ τὴν ἰδρύσιν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, διότι — καίπερ τὸ ἰδίως λεγόμενον Ἱερὸν Δικαστήριον ἰδρύθη ἐπὶ Ἰννοκεντίου τοῦ Δ' —

Ἰννοκέντιος ὁ Γ' ἀνέθετο εἰς τὸν Ἅγιον Δομίνικον Γουσμάν τὸ κατὰ τῶν Ἀλβιγίων κήρυγμα καὶ ἐπεδίωξε παντὶ σθένει τὸν ὄλεθρόν των.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΛΙΝΔΑΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

[Συνέχεια]

• Κάννες. (*Alpes Maritimes*).

• 26 Νοεμβρίου 1880.

• Ἀγαπητὲ ἐξαδέλφε,

• Νὰ τολμῶ νὰ σέ παρακαλέσω καὶ ἐγὼ δι' ἐν προσκλητήριον; Τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἀμφιβάλλω ἂν, καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν μοὶ τὸ ἔσπελλες, θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ ἡ ὑγεία μου νὰ ἔλθω. Ἐὰν ὅμως ἔχῃς θέσιν δι' ἐμέ καὶ τὸν σύζυγόν μου, τότε θὰ ἔλθω καὶ πρὸ πάντων διὰ νὰ σέ βασανίσω ὀλίγον, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ με ἀναγνωρίσης.

• Ἀσπασμούς ἀπὸ τοὺς δύο μας.

• Ἡ ἀγαπῶσά σε ἐξαδέλφη

• Ἀγγελικὴ Πρετίνα.

Ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἀνεγινώσκετο ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

• Πρὸς τὴν Α. Τ.

• τὸν πρίγκηπα Ριχάρδον τῆς Λομβοῦργης
Εἰς Λομβοῦργην.

ΙΔ'

Ἀξιολύπητος τῷ ὄντι, ἀλλὰ καὶ ἀξιοθαύμαστος, εἶχε καταστῇ ὁ βαρὺν φὸν Μπίττινκ, ὁ γενικὸς οἰκονόμος τοῦ πύργου ἐν Λομβοῦργῃ. Τὰ πάντα ὤφειλον νὰ διέλθωσι διὰ τῶν χειρῶν του, καὶ οὐδεμίᾳ διαταγῇ ἐξετελεῖτο, ἐὰν οὗτος δὲν τὴν ἐνέκρινε. Ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας ἦτο ἐπὶ ποδός.

Δὲν ἐπρόκειτο καὶ περὶ μικροῦ πράγματος!

Πέντε ἡγεμόνες, πλείστοι ὅσοι ἀπεσταλμένοι καὶ ἄμετρον πλῆθος εὐγενῶν προσκεκλημένων! Ὅσῳ εὐρύχωρον καὶ ἂν ἂν ἦτο τὸ παλαιὸν κτίριον, ἀδύνατον νὰ περιλάβῃ πάντας. Εἶτα οἱ ὑπηρέται, οἱ θαλαμηπόλοι, θὰ ἔχανε βεβαίως τὸν νοῦν τοῦ ὁ καλὸς καὶ φιλόγελος βαρὺν.

Πᾶσαι αἱ οἰκίαι τοῦ χωρίου ἐκείνου ἐνφυκίσθησαν καὶ τὰ δύο ἔτι ξενοδοχεῖα, ἀλλὰ καὶ ταῦτα δὲν ἤρκουν.

Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ καθίστα ἐκτὸς ἑαυτοῦ τὸν βαρὺν, ἦτο ὅτι πρὸ 22 ἡδὴ ἡμερῶν τὰ τρία ὠραιότερα δωμάτια τοῦ μεγαλειτέρου ξενοδοχείου ἦσαν ἐνοικιασμένα καὶ προπληρωμένα, ἀδύνατον δὲ νὰ μάθῃ ὑπὸ τίνος.

Ἐρωτηθεὶς ὁ ξενοδόχος δὲν ἐγνώριζεν ἄλλο τι, ἢ ὅτι μεσίτης τις ἐκ Βερολίνου ἀφίχθεις ἐνφυκίασε ταῦτα διὰ κυρίαν τινα

1. Τὸ ταρίον τῆς Ἀμάλης ἰσοῦτο πρὸς 12 γράνα.

προσκεκλημένην, ἥτις θὰ συνωδεύετο ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου αὐτῆς· ἀλλ' ὁ καιρὸς προσῆγγιζε καὶ ἡ κυρία δὲν ἐφαίνετο· μετὰ μεσημβρίαν ἔτι τῆς 21ης οὐδεὶς εἶχε φανῇ καὶ δύο πρίγκηπες ἠναγκάσθησαν, παρὰ τὴν ὑπερβολικὴν ὀργὴν τοῦ βαρὸν, νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς ὑπόγειόν τι, ἵνα μὴ ἀποθάνωσι τοῦ ψύχους.

Περὶ τὴν ἔκτην ὁμοῦ τῆς ἐσπέρας ἀμαξία ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ ξενοδοχείου.

Κυρία τις, μεσαίου ἀναστήματος, κατήλθε τῆς ἀμαξίας, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἐπεθύμει πολὺ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ, διότι, ἐκτὸς τοῦ γουναικοῦ, ὅπερ ἐκάλυπτεν ἅπαν σχεδὸν τὸ πρόσωπον, ἔφερε καὶ διπλοῦν πυκνὸν πέπλον. Ταύτην ἠκολούθει ἑτέρα γυνή, προφανῶς ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς. Καὶ πράγματι, ὑπὸ τὸ φῶς, ὅπερ ἐξέπεμπον τὰ παράθυρα τοῦ ξενοδοχείου, ἀνεγνώριζέ τις τὸ ὑπὸ τοῦ ψύχους ἐρυθρὸν πρόσωπον τῆς Αὐγούστης, τῆς θαλαμηπόλου τῆς Ἑλένης. Ἐκόμιζε μεθ' ἑαυτῆς βαρὺν ταξιδίου σάκκον, τὸν ὅποιον ἐφαίνετο μὴ θέλουσα νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν προσδραμόντα ὑπὸ τὴν ἐκείνην τοῦ ξενοδοχείου.

Μόλις εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἡ Ἑλένη ἀπέβαλε τὸ ἐπανωφόριόν της καὶ κεκοπιανύα ἔπεσεν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου. Ἐν τοσοῦτῃ ἡ Αὐγούστα παρήγγειλε κρύα φαγητὰ καὶ τέϊον, ἀφοῦ δὲ τοῖς ἐδόθησαν ταῦτα ἐδήλωσεν ὅτι οὐδενὸς πλέον εἶχον ἀνάγκην καὶ ἐκλείδωσεν τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

ΙΕ'

Τὸ φῶς τῶν κατὰ διαστήματα καιομένων πυρσῶν ἐκ ρητίνης, τῶν φωτιζόντων τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν ἀπὸ τοῦ δάσους μέχρι τοῦ πύργου, ὡς καὶ τὰ ἀπειρα βεγγαλικά τὰ φωτιζόντα αὐτόν, προσέδιδον παραδόξον μαγεῖαν εἰς τὸ ἀρχαῖον φρουδαλικὸν κτίριον κατὰ τὴν ψυχρὰν ἐκείνην νύκτα τοῦ Δεκεμβρίου.

Ἡ κυρία αἴθουσα, ἥτις εἶχε καταλλήλως διακοσμηθῇ, πληρωθεῖσα σχεδὸν ὑπὸ πλήθους ποικιλωτάτων μεταμφιέσεων, παρίστα ἐξάσιον θέαμα. Ἀρχιεπίσκοποι, λησταί, σιδηρόφρακτοι ἱππῶται, τροβαδούροι, χωρικοὶ εὐγενεῖς, κυρίαί καὶ κύριοι, παιδιὰ, μάγοι ἐκ τῆς Ἀσίας, Βυζαντινοὶ καὶ κάτοικοι τῶν βορείων κλιμάτων, πάντες ἐκινουῦντο ἀτάκτως, ὑπὸ τὸ ἀπλετοῦ φῶς τῶν κηρίων καὶ τοὺς μεθυστικούς ἦχος τῆς μουσικῆς· ἦτο μίγμα χρωμάτων, φυσιογνωμιῶν ἐν ποικιλωτάτῃ ἁρμονίᾳ εὐρισκομένων.

Παντοῦ ἐσχηματίζοντο ὅμιλοι, ψιθυρίζοντες, διότι κατ' ἀρχὰς ὑπῆρχε διασταγμὸς μεταξὺ τῶν, κατόπιν ὁμοῦ ἤρχισαν οἱ ὑπαινιγμοὶ καὶ παρετηροῦντο προσεκτικῶς ἐκ τοῦ πλησίον, ἕκαστος δὲ ἐνόμιζεν ὅτι ἐκ τούτου ἡ ἐξ ἐκείνου τοῦ σημείου ἀνεγνώριζε φίλον ἢ γινώριμον. Ἐν γένει δὲ ἐβασίλευεν ἡ ἀλλεπάλληλος ἐκείνη εὐθυμία καὶ ζωηρότης, ἣν ἐπιτρέπει ἡ προσωπία.

Αἱ ἐνδυμασίαι πρὸ πάντων δύο ἡγεμόνων, δὲν ἠδύναντο νὰ γείνωσιν οὔτε ἐπι-

τυχέστεραι οὔτε πολυτιμότεραι, καὶ διὰ τοῦτο παρήλθε πολὺς χρόνος, ἕως ὅτου κατορθώσωσι νὰ ἀνακαλύψωσι τοὺς λαμπρότερον καὶ εὐφύεστερον μετημφιεσμένους.

Πρῶτον ὁμοῦ ἀνεγνώρισθησαν, ἐκτὸς τοῦ βαρόνου φὸν Μπίτινκ, ὅστις ἔφερεν ἀμφιέσιν Χαρόλδου, ὁ ἡγεμὼν Ἑρρίκος καὶ ὁ πρίγκηψ Ριχάρδος τῆς Λοεμβούργης. Καὶ ὁ μὲν πατὴρ ἀμέσως ἀνεγνώρισθη, ὡς φέρων ἐξαισίαν μεσαιωνικὴν ἐκ σφυρηλατημένου χαλκοῦ καὶ ἀργύρου ἐνδυμασίαν καὶ λαμπρὰν καὶ πολυτιμωτάτην πανοπλίαν, τὸ ὠραιότερον μέρος τῆς συλλογῆς τοῦ τῶν ὅπλων, ὁ δὲ πρίγκηψ ἔνεκα τοῦ ἐκτάκτως ὑψηλοῦ ἀναστήματος τοῦ καὶ τῆς στερεότητος τοῦ βήματός του.

Ὁ Ριχάρδος ἐφόρει ἐπιτυχέστατα χαλκίνην μεσαιωνικὴν ἐνδυμασίαν, ὁμοίαν ἐκείνης, ἣν ἔφερε κατὰ τὸ 1080 ὁ Ροδόλφος φὸν Σβάμπεν· συνέκειτο δὲ αὕτη ἐκ μακρᾶς καὶ πολυπτύχου Τόγας, ἐξ ἐλληνικοῦ κεντητοῦ ὑφάσματος, καὶ ἐπινώτιον ἐξ ἐρυθρᾶς μετάξης, ἀμφότερα δὲ πλουσίως διὰ πολυτίμων λίθων κεκοσμημένα, ἐκτὸς τούτων ὁ θώραξ τοῦ ἐπιβραχίονος καὶ αἱ ἐπιγονατίδες, ἀμφότερα πολυτιμώτατα, τῷ ἥρμοζον θαυμασίως· ἔφερε δὲ καὶ ζευγὸς λαμπρῶν χρυσῶν πτερινιστήρων, ἐπὶ κεφαλῆς δὲ στέμμα.

Ἐν γένει οἱ μεταμφιεσμοὶ ἐπέτυχον λίαν ὠραία ὁμοῦ καὶ κωμικώτατα πολλάκις συνέβαινον ἐπεισόδια εἰς παρήλικας αἴφνης δεσποίνας ἀπετεινόντο παθητικαὶ καὶ τρυφερώταται ἀναφωνήσεις, ἐνῶ μετὰ λύπης καὶ ὀργῆς παρετήρουν αἱ θελκτικαὶ δεσποινίδες ὅτι περιεφρονοῦντο ἡ ἐφέροντο ψυχρότατα πρὸς αὐτάς.

Ἐκ τῶν γυναικείων ὁμοῦ ἀμφιέσεων δύο μόνον ἔλαμπον καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν· ἡ μία ὑψηλὴ ἀρχαία Γερμανὶς τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ἔφερε βραχὺ ἐπινώτιον καὶ μακροὺς ἐπιβραχίονας, οἵτινες πρὸς τὰ κάτω ἄκρα ἦσαν κατάστικτα διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ἦτο ἐξωσμένη πολυτελεστάτην ζώνην, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲ ἔφερεν οὐρανόχρουν καὶ κατάμεστον ἀργυρῶν ἀστέρων σκούφιν· εὐκόλως ἀνεγνώριζέ τις εἰς τὸ ἡγεμονικὸν βάδισμά της τὴν πριγκήπισσαν Μαριάνναν, ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Βάλδων - Φόγγινχαϊμ, τὴν ἐπίδοξον σύζυγον τοῦ Ριχάρδου.

Περὶ τῆς ἑτέρας ὁμοῦ, ἥς ἡ ἀμφιέσις ὑπερέβαινε κατὰ τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν πολυτέλειαν κατὰ πολὺ ἐκείνην τῆς πριγκήπισσης Μαριάννας, πλεῖσται ὅσαι ἐξεφέροντο γινώματι.

Ἦτο ἡ Ἑλένη, ἐνδεδυμένη πλουσιωτάτην ἐνδυμασίαν ἡγεμονίδος Σλάβας· πολύπτυχος κυματίζουσα πορφύρα περιέβαλλε τὸ θελκτικὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημά της· τὴν ὁσφύν της περιέσφιγγε πλουσιωτάτη καὶ κατάφορτος ἐκ πολυτιμωτάτων λίθων ζώνη· τὸ ὠραιότερον ὁμοῦ καὶ ἐξέχον ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ της ἐκείνη ἦτο τὸ ὑψηλὸν ἡγεμονικὸν περιτραχήλιον· ἦν τοῦτο θαῦμα πλεκτικῆς, τόσῃ δὲ πλήθος ἀδαμάντων καὶ ρουβινίων ἦσαν κατεσπαρμένα ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε ἡ λάμψις τῶν, ὑπὸ

τὸ ἀπλετοῦ φῶς τῶν κηρίων, ἰθάμβου τοὺς ὀφθαλμούς. Δὲν ἦσαν ταῦτα τεχνιτὰ στολίδια, ἀλλὰ πραγματικοὶ ἀδάμαντες, σάπφειροι, σμάραγδοι καὶ τουρκικὰ ρουβίνια ἀναμειγμένα με πολυτίμους καὶ μεγάλους μαργαρίτας· τὸ περιτραχήλιον ἐκεῖνο ἤξιζεν ὀλόκληρον ἐπὶ τέλους περιουσίαν. Τὴν ἐνδυμασίαν ἐκείνην ἐκληρονόμησεν ἐκ τῶν προπατόρων της ἡγεμόνων.

Ἀξιοθαύμαστον ἐπίσης ἦτο καὶ τὸ στέμμα, ὅπερ ἔφερε κατάστικτον καὶ τοῦτο ἐκ πολυτίμων λίθων, περιεκαλύπτετο ἐκ λεπτοῦ πέπλου, ὅστις, ἀποκρύπτων τὴν κόμην καὶ τὸ πρόσωπον, ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἐν τῷ μέσῳ δ' ὑπῆρχεν ἀξιοθαύμαστος, κατὰ τε τὴν τέχνην καὶ τὴν πολυτέλειαν ἐβένινος σταυρός, προφανῶς οἰκογενειακὸν κόσμημα πρωτεύουσας οἰκογενείας.

Πάντες ἔμειναν ἐκθαμβοὶ καὶ ὡς ἀπὸ ἐνὸς στόματος ἀνεκνήρυχθη ἡ βασιλίσσα τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς κοσμιότητος. Ἀδύνατον ὁμοῦ ἀπέβη νὰ τὴν ἀνακαλύψωσιν· ἐλέγοντο πολλὰ, ἀλλὰ πολὺ ἀπειχον τοῦ ἀληθοῦς.

Ἦδη ἐπλησίασεν αὐτὴν ὁ ἡγεμὼν Ἑρρίκος· καὶ τῇ προσέφερε τὸν βραχίονα.

Τὸ ἐν τῇ αἰθούσῃ εὐρισκόμενον πλῆθος προσήλωσεν ἐπ' αὐτῶν ἐκθαμβὸν βλέμμα. Ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ περιζώματος τῆς αἰθούσης καὶ ἐκεῖθεν παρετήρουν τὸ πλῆθος.

— Σὰς ἐξορκίζω τῷ ἔλεγεν ἡ Ἑλένη, μὴ ζητήσετε νὰ μάθετε ποία εἰμαι, διότι φοβοῦμαι ὅτι πολὺ θὰ λυπηθῆτε, ἐπειδὴ ἀδύνατον εἶναι νὰ τὸ ἐπιτύχετε.

— Καὶ μ' ὅλον τοῦτο αὐτὴ ἡ φωνή... ποῦ νὰ τὴν ἤκουσα... ἀλλ' ἄς ἦτο δυνατόν νὰ ἐνθυμηθῶ ποῦ!

— Ἀδιάφορον! ἐγὼ εἰμαι ἡ Νύμφη ἡ προστατεύουσα τὸν οἶκόν σας καὶ ἀποδείξις ὅτι ἀφῆκα τὸ δάσος μου καὶ τὰς ἄλλας Νεραΐδας καὶ ἦλθα νὰ σὰς ἀποδώσω τὴν εὐτυχίαν, δηλαδὴ τὸν υἱόν σας!

— Πῶς; τί ἐννοεῖτε;

— ὦ, ἡξεύρω ἐγὼ πολλὰ, πάρα πολλὰ. Δὲν εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ εὐχὴ σας εἶναι νὰ ὑπανδρεύετε τὸν Ριχάρδον μετὰ τὴν ὠραίαν πριγκήπισσαν Μαριάνναν, ὁ δὲ Ριχάρδος προφασίζεται πολλὰ καὶ πάντοτε ἀναβάλλει τὸν γάμον; Ἐ! ἐγὼ ἡξεύρω τὴν αἰτίαν, κάποια γυναῖκα εἶναι στὴ μέση...

— Σὰς βεβαιῶ, ἡγεμονίς μου, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἐννοήσω.

— Ἰδοὺ! ἐγὼ γνωρίζω αὐτὴν τὴν κυρίαν· τὴν ἐγνώρισεν ὁ Ριχάρδος τὸ Πάσχα εἰς Βερολίνον καὶ ἐσχάτως πάλιν τὴν ἠντάμωσεν· ἐνθυμηθεὶς δὲ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀνεχώρησε, χωρὶς νὰ ἔχη κανένα σπουδαῖον λόγον, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ναί, ναί, ἀκριβῶς· εὐθὺς μετὰ τὸ Πάσχα!

— Ἐ! λοιπὸν ὁ Ριχάρδος νομίζει ὅτι τῆς ὀφείλει πολλὰ αὐτῆς τῆς κυρίας καὶ πρὸς χάριν της δὲν νυμφεύεται. ὦ! σὰς ὀρκίζομαι, ἐκλαμπρότατε, ὅτι σὰς λέγω γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν. Ἐννοεῖτε λοιπὸν τί κέμνω ἐγὼ διὰ τὴν εὐτυχίαν του, διὰ τὴν

εὐτυχίαν σὰς τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ οἴκου σας; Σὰς ἐγγυῶμαι νὰ ἐκλείψῃ αὐτὴ ἡ γυναῖκα! Ἴσως σὰς φαίνεται ὀλίγον παράδοξον, ἀλλὰ θὰ γίνῃ τόσον εὐκόλως, ὥς νὰ ἤμην αὐτὴ ἡ ἰδία!

Καὶ ἡ φωνὴ της ἔτρεμεν, ἐνῶ ἐπρόφερε ταῦτα.

[Ἐπεται συνέχεια]

*X.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ!

[Συνέχεια]

B'

Ζήλια Δεβερελ! Ὅσοι εἶδον αὐτὴν νὰ χορεύῃ τὴν ἐνθυμούνται ἔτι. «Εἶνε ἡ Ὀφελία», ἐψιθύριζον οἱ περὶ αὐτὴν. «Ὅχι», ἀπήντα ἕτερος, «εἶνε Φραγκίσκη ἡ ἐξ Ἀρριμινίου». Ἡ Ζήλια δὲν ὠμοιάζε πρὸς τὰς κοινὰς καλλονὰς, αἵτινες πληροῦσι τὰς αἰθούσας. Βλεφαρίδες βαθύταται ἐκάλυπτον τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐχάριζον εἰς τὸ βλέμμα της ἀλλόκοτον θέληγτρον. Ἡ Ζωὴ καὶ ἡ νεότης περιέτρεχον ὑπὸ τὸ στιλπνὸν δέρμα της· τὸ ἀνάστημα της ἦν σπάνιον· οἱ ὅμοί της μεγαλοπρεπεῖς, οἱ δὲ χαρακτηρισμοὶ τοῦ προσώπου της ἦσαν ἀπαρμιλλῶς λεπτότατοι. Φέρουσα τὴν λευκὴν της ἐσθίαν, θὰ ἐνόμιζε τις αὐτὴν ὡς ἐντὸς νεφέλης. Ὁ στολισμὸς της κεφαλῆς ἦν ἐντεχνος ἡ ἀτημέλητος; Ἡ Ζήλια ἦν τόσον ὠραία, ὥστε ἦτο ἀνυπόστατος ἡ σκέψις ὅτι ἡ κόμη της ἠδύνατο ἄλλως νὰ διευθετηθῇ. Οὐδὲν κόσμημα ἔφερεν ἐπ' αὐτῆς. Οἱ ἄνδρες ἐθαύμαζον τὴν ἀπλότητα ταύτην, αἱ δὲ γυναῖκες ἀπεδοκίμαζον τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην ὑπερηφάνειαν. Εἶχε καρδίαν, ψυχὴν, εὐφυΐαν; Τίς ἐτόλμησε ν' ἀμφιβάλῃ περὶ τούτου; Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληροῦντο δακρύων ὅταν ἔψαλλε τὰς μελωδίας τοῦ Σχοῦμπερτ, ἐξίστατο δὲ πρὸ τῶν εἰκόνων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Οἱ μουσικοὶ, οἱ ζωγράφοι, οἱ ποιηταί, ἀκούοντες αὐτὴν διαλεγόμενῃ, ὠμολόγουν τὴν ψυχρότητα της τέχνης των. Ἐν μίᾳ λέξει ἡ Ζήλια ἦν διὰ τοὺς γνωρίζοντας αὐτὴν ἐξαιρετον πλάσμα, τύπος χαρίεις καὶ εὐαίσθητος.

Ὁ κύριος Δεβερελ κατεῖχε θέσιν ὑψηλὴν ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ. Ἠγάπα τὸν θόρυβον καὶ ἐδέχετο συχνότατα. Χῆρος πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Ζήλια ἀπεφοίτα τοῦ σχολείου, μετ' εὐχαριστήσεως εἶδε τὴν θελκτικὴν ταύτην κόρην διαπρέπουσαν ὡς οἰκοδόσποιαν. Ἡ Ζήλια ἀπέκτησεν εὐχέρειαν τρόπων σπανίαν, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἡλικίαν της. Ἐπὶ τριετίαν ὑπῆρξεν ἡ βασιλίσσα της συναναστροφῆς. Ἀλλὰ καθ' ἣν ἐποχὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος της ἡλικίας της, ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς αὐτῆς μετέβαλλε καθ' ὁλοκληρίαν τὸν βίον της ὧς ὑπὸ τὴν πένθιμον αὐτῆς ἐνδυμασίαν ἐφαίνετο ποι-

ητικωτέρα καὶ περιπαθεστέρα, πάντες δὲ ἐπίστευσαν ὡς ἐγκάρδια τὰ δάκρυα, ἅτινα ἔχυσε κατὰ τὴν περιστάσιν ταύτην. Συμβολαιογράφος τις ἐπαρχιώτης, ὁ κύριος Λιενάρ, καὶ ἡ ἀδελφὴ της μητρός της, γεροντοκόρη, ἦσαν οἱ μόνοι ζῶντες συγγενεῖς της. Ἐσπευσαν πρὸς αὐτήν. Ἡ Ζήλια, ἥτις ἕως τότε ἠσθάνετο τὴν ζωὴν μόνον διὰ τῶν ὀνειροπολήσεων καὶ τῆς κολακείας, εὐρέθη ἀποτόμως ἔναντι τῆς πραγματικότητος.

— Εἶσαι βέβαια ὠραιοτάτη κόρη, τῇ εἶπεν ὁ θεὸς της, ἀλλ' ἐξήκοντα χιλιάδες φράγκων δὲν εἶνε προῖκα ἱκανὴ δι' εὐπρεπῆ γάμον ἐν Παρισίοις. Ἄλλως τε, εἶνε ἀδύνατον νὰ μείνης ἐδῶ μόνη. Ἐλα νὰ ζήσης μαζί μας εἰς Μονδεμαρσάν. Ἐκεῖ θὰ νομίζεσαι ὡς κληρονόμος, ἡ δὲ ζωὴ, τὴν ὁποῖαν διήλθες εἰς Παρισίους, θ' ἀρκέσῃ νὰ σαγηνεύσῃ τοὺς προικοθηρὰς.

Ἡ Ζήλια ἔμεινε κατεπτομένη. Ἦτο ἤδη καταδικασμένη νὰ ἐνταφιασθῇ εἰς μικρὰν ἐπαρχικὴν πόλιν. Ἐν τούτοις, οὐδεμίαν εὐρίσκουσα ἀπάντησιν, προσεπάθησε νὰ κερδίσῃ χρόνον. «Θὰ τὴν ἐλύπει πολὺ», εἶπε, «νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀποτόμως τοὺς ἀρχαίους φίλους της, πρὸς τοὺς ὁποίους ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ πατρὸς της». Ὁ Λιενάρ συνήνεσε νὰ μείνῃ αὐτὴ ἐβδομάδας τινὰς ἐν Παρισίοις. ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν της θεῖας της, καὶ ἐσπευσμένως ἐπέστρεψεν εἰς Μονδεμαρσάν.

Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐν Παρισίοις διαμονῆς τοῦ κ. Λιενάρ, ὁ Λουδοβίκος Μονθάλ ἐπεσκέφθη τὸ πρῶτον τὴν δεσποινίδα Δεβερελ. Ἀπομεμακρυσμένοι συγγενικοὶ δεσμοὶ συνέδεον τὴν οἰκογένειαν τῆς μητρός του πρὸς τὴν τῆς συζύγου τοῦ γέροντος συμβολαιογράφου. Ἴσως ὁ πόθος, ἵνα ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον νεάνιδα ἣν εἶχε πολλὰκις θαυμάσει μακρόθεν ἐν συναναστροφαῖς, συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ τοὺς ἐνθυμηθῇ. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπισκέψεως ὁ Λουδοβίκος Μονθάλ ἠσθάνετο ὅτι ἠγάπα. Πολλοί, ἄγνωστον διατί, δεικνύονται λίαν δυσηρεστημένοι ἐκ τῶν αἰφνιδίων τούτων ὁρμῶν τοῦ πάθους, ἀλλὰ θὰ ἤρκει αὐτοῖς ν' ἀνοιξῶσι τοὺς ὀφθαλμούς ἢ ν' ἀναμνησθῶσι καλῶς, ὅπως ἀναγνωρίσωσιν ὅτι ὁ ἔρως, ὡς ἡ μεγαλοφυΐα, ὡς ἡ ἐμπνευσις, ὡς πᾶν ὅ,τι οἱ ἄνθρωποι ἐκάλεσκον θεῖον, διαφεύγει τοὺς νόμους τοῦ χρόνου.

Δύο γυναῖκες ἀπομεμονωμέναι ἔχουσιν ἀνάγκην πάντοτε ὑπηρεσιῶν τινῶν· ὁ Λουδοβίκος ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ζήλιας καὶ τῆς θεῖας αὐτῆς Ἡ δεσποινὶς Λιενάρ ἀνῆκεν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν γεροντοκορῶν, ἐκτὸς δὲ ἀθῶων τινῶν καὶ ἀλλοκότων δοξασίῶν, ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ, ἦν γυνὴ ἐξαιρετος. Ἦτο εὐθυτενὴς, ψυχρὰ καὶ ἰσχυρή. Οὐχ ἦττον ἠσθάνετο μεγίστην εὐχαρίστησιν νὰ περιπατῇ ἐν Παρισίοις ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος κομποῦ νεανίου, ὡς ἐκ τούτου δὲ ὁ Λουδοβίκος Μονθάλ κατέστη δι' αὐτὴν ἀντικείμενον ζωηροτάτου ἐνθουσιασμοῦ.

Τὸ πένθος κατεδίκαζε τὴν Ζήλιαν εἰς τὴν ἀπομόνωσιν. Ὁ Λουδοβίκος μετ' ὀλίγον διήρχετο τὰς ἐσπέραις του ἐν τῇ οἰκίᾳ

της. Ἀνεγίνωσκον ἀμφοτέροι γάλλους καὶ γερμανοὺς ποιητάς. Ἡ Ζήλια ἠκρατο κατ' ἴδιον τρόπον καὶ ἐπικαίρως προέβαλλεν ἀξιοθαυμάστους παρατηρήσεις, αἵτινες εὐλόγως ἔπειθον πᾶντα ὅτι δὲν ὑστέρει πνευματικῆς ἀναπτύξεως.

Τρεῖς μῆνες παρήλθον οὕτω. Ὁ Λουδοβίκος οὐδὲ μίαν ἐρωτικὴν λέξιν εἶχε προφέρει, ἀλλ' ἡ Ζήλια ἐγνώριζεν ὅτι ἔζη μόνον δι' αὐτήν. Μίαν ἐσπέραν ὁ Λουδοβίκος τὴν εὖρε κλαίουσιν. Δὲν ἀνέμεινε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, ἀλλὰ τῷ ἔτεινε ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Λιενάρ. Ὁ συμβολαιογράφος παρήγγελλεν εἰς τὴν ἀνεψιάν του ν' ἀνχωρήσῃ ἀνυπερθέτως διὰ Μονδεμαρσάν. Ἀπελπισὶς ὁ Λουδοβίκος ἀπετόλμησε τέλος νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ γάμου των. Ἡ Ζήλια, μετὰ προφανοῦς ἀμηχανίας καὶ ἐνδομύχου χαρᾶς, τῷ ὑπεσέθη νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴν συναινέσιν τοῦ θεοῦ της. Ἡ συναινέσις αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ δοθῇ. Ἡ δεσποινὶς Δεβερελ ἐν τούτοις ἠρνήθη νὰ ὀρίσῃ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου της. Ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς της ἦν πρόσφατος ἔτι, ἐψιθύριζεν ἔνδακρος, ὁσάκις ὁ Λουδοβίκος ἢ ἡ θεὰ της ὠμίλει περὶ τούτου.

Ἡ Ζήλια ὑπελόγιζε θαυμασίως. Ἀμα ἠννόησεν ὅτι δὲν ἠπειλείτο πλέον παρὰ τοῦ θεοῦ της, παρητήρησεν ὅτι μισθὸς τρισχιλίων φράγκων καὶ ἡ μικρὰ πατρικὴ περιουσία τοῦ Λουδοβίκου, προστιθεμένης δὲ καὶ τῆς περιουσίας αὐτῆς. Ὁ ἀπέφερον μόλις ἐπτὰ χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα ἐτήσιον. Εἰς ὁποῖαν θλιβεράν ζωὴν θὰ τὴν κατεδίκαζε τὸ μικρὸν αὐτὸ εἰσόδημα; Ἄν ὁ Λουδοβίκος εἶχε τοῦλάχιστον ὄνομα, τίτλον τινά!... Ἀλλὰ φεῦ! ἐκαλεῖτο Μονθάλ καὶ οὐδὲν πλέον. Ἦτο ἀπλοὺς ὑπάλληλος.

Ἡ Ζήλια δὲν ἦτο οὔτε κακὴ οὔτε διεφθαρμένη, ἀλλ' ἐν τῶν θελκτικωτέρων ὄντων τοῦ παρισινοῦ πολιτισμοῦ. Ὁμοιάζε πρὸς τὰ ἄνθη ἐκεῖνα, ὧν τὸ ἀρχικὸν σχῆμα καὶ χρῶμα ἄλλοι οἱ ἢ ὅλος ἐπιστημονικὴ καλλιέργεια. Ἐν μέσῳ προσποιήσεως, τὰ ἔμφυτα αἰσθήματα τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς ταύτης διεστράφησαν. Ἡ νεότης, ἡ εὐφυΐα, ὁ ἔρως τοῦ Λουδοβίκου δὲν ἠδύνατο νὰ κατισχύσωσι τῶν φουερῶν τούτων λέξεων: γυνὴ ὑπαλληλίσκου!

Παρήλθον μῆνες πολλοὶ πρὶν ἢ τολμήσῃ ν' ἀναγγεῖλῃ τὸν γάμον της. Ἐν τούτοις εἰσῆλθε πρῶταν τινὰ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς στενοτάτης αὐτῆς φίλης, τῆς Ἑλένης Δερνάκ, μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τούτου, ἀλλ' ἡ Ἑλένη μόλις εἶδεν αὐτήν, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της ὁλολύζουσα, καὶ τῇ διηγήθη σκητὴν θυελλώδη, λαβοῦσαν χώραν πρὸ ἡμισείας ὥρας μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ πατρὸς της. Ὁ βαρὼν Δερνάκ, γέρον στρατηγός, συνηθισμένος νὰ διοικῇ τὴν οἰκογένειάν του, ὡς ἐσχάτως τὰ στρατεύματά του, ἠθέλε ν' ἀναγκάσῃ τὴν κόρην του νὰ ὑπανδρευθῇ ἓνα τῶν φίλων του, τὸν κόμητα Δενερντάλ. Ἡ Ἑλένη ἀνθίστατο ἐπιμόνως, διότι ἠγάπα τὸν ἐξάδελφόν της, ὅστις εἶχε προσέτι διαπράξει ἔγκλημα, ἀσυγχώρητον, ὡς ἔλεγεν ὁ γέρον στρατηγός, δώσας τὴν πα-